

РЕШЕНИЕ

№ 7085

гр. София, 18.12.2012 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД СОФИЯ-ГРАД, VIII КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ, в
публично заседание на 30.11.2012 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Камелия Серафимова

ЧЛЕНОВЕ: Мария Ситнилка
Славина Влагова

при участието на секретаря Ванюша Стоилова и при участието на
прокурора Костов, като разгледа дело номер **10368** по описа за **2012** година
докладвано от съдия Славина Влагова, и за да се произнесе взе предвид
следното:

Производството е по реда на чл. 208 – 221 от АПК във връзка с чл. 63 ал. 1
от ЗАНН.

Образувано е по касационна жалба на Комисията за регулиране на
съобщенията със седалище [населено място] срещу съдебно решение от 06.07.2012г.
постановено по н.а.х.д. № 23679/2011 година по описа на СРС, 20 състав, с което е
отменено изцяло наказателно постановление № 0130 от 11.07.2011г. на Председателя
на КРС, с което на основание чл. 335 във връзка с чл. 336 от Закона за електронните
съобщения (ЗЕС) е наложена на [фирма] имуществена санкция в размер на 2 000
лева, за извършено нарушение на чл. 260 ал. 2 пред. 1 от ЗЕС.

В жалбата се навеждат подробни доводи за неправомерност на съдебното
решение. Твърди се, че неправилно СРС е приел, че при съставяне на АУАН и
издаване на НП са допуснати съществени нарушения на административно
производствените правила. Твърди, че такива не са допуснати. Исква оспореното
решение да бъде отменено и вместо него да бъде постановено друго, с което се
потвърждава изцяло оспореното НП.

Ответникът по касация [фирма], с писмени бележки и чрез процесуалния
си представител адв. Ц., изразява становище за неоснователност на жалбата и
законосъобразност на оспореното решение.

Представителят на СГП прокурор Костов, изразява становище за неоснователност на жалбата и намира, че решението на СРС следва да се потвърди.

Касационната жалба е процесуално допустима, подадена в преклузивния срок по чл. 63 от ЗАНН, от страна – адресат на акта и срещу акт, който подлежи на съдебен контрол.

За да постанови оспореното решение СРС е приел, че по делото безспорно е доказано вмененото на наказаното лице нарушение, а именно неизпълнение на задължението по чл. 260 ал. 2 пред. 1 от ЗЕС, като законосъобразно е приел, че задължението по тази разпоредба за редовното доставяне на сметките на клиентите остава за мобилния оператор и е неотносимо към това задължение на кой той е възложил като подизпълнител разнасянето на сметките. За да постанови обаче оспореното решение СРС е приел, че при издаването на НП са допуснати съществени нарушения на административно производствените правила, които са се отразили на правото на защита на наказаното лице, а именно нарушения на чл. 52 ал. 4 от ЗАНН – в НП не е взето отношение по направените възражения срещу АУАН, както и не са изложени мотиви за размера на наложената санкция. Приел е освен това, че вмененото на наказаното лице нарушение представлява маловажен случай и съответно е приложил чл. 28 от ЗАНН. Приел е и че тъй като са били налице предпоставките за прилагането на чл. 28 от ЗАНН, а пък административният орган не го е приложил обосновава незаконосъобразността на оспореното НП. За да постанови оспореното решение СРС е събрал всички относими към спора доказателства – писмени и гласни – разпитал на свидетеля П. – актосъставител.

Разгледана по същество жалбата се явява основателна по съображенията, изложени по – долу.

Настоящият състав намира, че решението на първоинстанционния съд е незаконосъобразно, постановено при неправилното приложение на закона.

Основателно е възражението на касатора, че при издаване на НП не са допуснати съществени нарушения на административно производствените правила. Разпоредбата на чл. 52 ал. 4 от ЗАНН предвижда, преди издаване на НП административно наказващият орган да прецени наведените срещу акта възражения и събраните доказателства. От посочената разпоредба на първо място не следва задължение за обсъждане на възраженията в НП, а само се следва те да бъдат преценени. На второ място необсъждането на възраженията наведени срещу акта не представлява нарушение на административно производствените правила от категорията на съществените, които пряко засягат правото на защита на наказаното лице. Това е така, тъй като с подаването на възражението срещу акта и с издаването на НП не се преклудира възможността на наказаното лице да наведе същите възражения и в съдебната фаза, както пред първата така и пред втората инстанция, които съответно да обсъдят така наведените възражения. Въз основа на това приетото като съществено нарушение на административно производствените правила от СРС не е такова.

На второ място незаконосъобразно СРС е приел и че тъй като административно наказващият орган не е изложил мотиви защо деянието не съставлява маловажен случай, а то съставлявало такъв, отново е допуснал съществено нарушение на административно производствените правила. Това е така, тъй като нормата на чл. 28 от ЗАНН не е императивна, тя дава възможност, но не задължава административния орган да приеме, че едно нарушение е маловажен случай. Това е така освен това и поради факта, че преценката за маловажност може да се извърши и от съда, т.е. и тук

не е нарушено правото на защита на наказаното лице.

На последно място обаче настоящият състав намира, че вмененото на наказаното лице нарушение не представлява маловажен случай, тъй като видно от събраните по делото доказателства за период от повече от един месец наказаното лице не е изпълнило задължението си да предостави извлечение от сметката на свой клиент. Нарушението не е маловажно и тъй като се засяга имуществената сфера на клиент на наказаното лице, като то е възпрепятствано да разбере защо, за какви разговори е бил таксуван.

Тъй като СРС е отменил оспореното НП само на процесуално основание, но се е произнесъл и по съществото на спора, като е приел, че безспорно е доказано вмененото на наказаното лице нарушение, както и поради това, че е събрал всички относими доказателства настоящият състав намира, че също може да се произнесе по съществото на спора.

Във връзка с изложеното по – горе настоящият състав намира, че законосъобразно СРС е приел, че по делото безспорно е доказано вмененото на наказаното лице нарушение, за което законосъобразно му е наложена предвидената в закона санкция. Доколкото настоящият състав прие, че при издаване на АУАН и НП не са допуснати съществени нарушения на административно производствените правила, то намира, че оспореното пред СРС НП е издадено законосъобразно при правилното приложение на закона.

С оглед на всичко гореизложено, настоящата съдебна инстанция намира, че решението на СРС от 06.07.2012г., 20 състав по нахд № 23679 от 2011г. е незаконосъобразно, постановено в противоречие със закона и като такова следва да бъде отменено и вместо него да бъде постановено друго, с което се потвърждава НП.

Воден от гореизложеното и на основание чл. 221 ал. 2 от АПК
Административен съд София- град

Р Е Ш И:

ОТМЕНЯ съдебно решение от 06.07.2012г. постановено по н.а.х.д. № 23679/2011 година по описа на СРС, 20 състав, с което е отменено изцяло наказателно постановление № 0130 от 11.07.2011г. на Председателя на КРС, с което на основание чл. 335 във връзка с чл. 336 от Закона за електронните съобщения (ЗЕС) е наложена на [фирма] имуществена санкция в размер на 2 000 лева, за извършено нарушение на чл. 260 ал. 2 пред. 1 от ЗЕС и вместо него постановява:

ПОТВЪРЖДАВА наказателно постановление № 0130 от 11.07.2011г. на Председателя на КРС, с което на основание чл. 335 във връзка с чл. 336 от Закона за електронните съобщения (ЗЕС) е наложена на [фирма] имуществена санкция в размер на 2 000 лева, за извършено нарушение на чл. 260 ал. 2 пред. 1 от ЗЕС.

РЕШЕНИЕТО е окончателно и не подлежи на обжалване.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ:

